

راه پیشرفت همیشه باز است؛ حتی برای بازی بدون دست!

اولین گیمر معلولی که قرارداد حرفه‌ای امضا کرد

گزارش

زنی که تلاش می‌کند لیگ حرفه‌ای فوتبال زنان ژاپن به راه بیفتد تقریباً ۱۱ هزار کیلومتر آن طرف‌تر زندگی می‌کند. کیکوگو اوکاجیما در شهر بالتیمور مریلند ساکن است. او رئیس هیأت مدیره «لیگ قدرت بخشی به زنان» (WE) است و نمی‌خواهد فقط لیگ زنان را راه‌اندازی کند، بلکه می‌خواهد فرهنگ پیرامون آن را هم تغییر دهد.

اوکاجیما می‌گوید: «چالش ما این است که این اولین دوره لیگ حرفه‌ای است. در ژاپن هرگز نگاه حرفه‌ای به ورزش زنان نشده است. در ژاپن تیم فوتبال حرفه‌ای نداریم. البته گلف بازی‌های حرفه‌ای داریم؛ ورزش‌های انفرادی این‌طور هستند اما هیچ تیمی که حرفه‌ای باشد نداریم.»

اوکاجیما بازیکن سابق تیم ملی زنان ژاپن است و پس از فوتبالتش، به سراغ دنیای تجارت رفت و موفقیت‌های بسیاری را در ژاپن و در آمریکا کسب کرد. او حالا می‌خواهد این موفقیت‌ها را در فوتبال تکرار کند.

نام لیگ فوتبال حرفه‌ای ژاپن «لیگ قدرت بخشی به زنان» خواهد بود. این لیگ از پاییز سال آینده ویس از المپیک توکیو آغاز می‌شود. تاکنون ۱۷ تیم در این رقابت‌ها ثبت‌نام کرده‌اند که این فراتر از انتظارات بوده است. هشت تیم متعلق به باشگاه‌های حاضر در لیگ فوتبال مردان ژاپن هستند. اوکاجیما می‌گوید که احتمالاً ۱۰ تیم از بین آنها انتخاب شده و در لیگ حضور خواهند یافت.

قرار است لیگ WE دسته برتر فوتبال زنان ژاپن شود و بالاتر از لیگ نادشیکو قرار بگیرد. بیش از سه دهه است که لیگ نادشیکو برگزار می‌شود. چند بازیکن این لیگ دستمزد می‌گیرند اما اکثر آنها آماتور هستند و دستمزدی دریافت نمی‌کنند. در لیگ WE، هر تیم باید دست کم ۱۵ بازیکن با قرارداد حرفه‌ای داشته باشد و پنج بازیکن دست کم ۵۰ هزار دلار در سال در آمد داشته باشند. دست کم یکی از مدیران تیم‌ها باید زن باشد و در عرض سه سال، باید نیمی از کادر مدیریتی تیم‌ها را زنان تشکیل بدهند.

اوکاجیما امیدوار است که این لیگ بازیکنان بسیاری را از سراسر دنیا جذب کند اما هدف دیگر او این است که بازیکنان ژاپنی در این لیگ پرورش یابند. ژاپن در سال ۲۰۱۱ قهرمان جام جهانی زنان شد و در حال حاضر رده ۱۱ دنیا را دارد.

اوکاجیما می‌گوید: «خوب است که بازیکنان تیم ملی فرصت بازی مقابل بازیکنان خارجی را دارند اما اگر در تیم ملی نباشید، بعید است که بتوانید کنار یک بازیکن خارجی یا رودرروی او بازی کنید. پس برای همه بازیکنان ژاپن خوب است که یک هم‌تیمی از آمریکا یا اروپا داشته باشند.»

یکی از چالش‌های او این است که برای این لیگ مخاطب پیدا کند، آن هم در میانه بحران ویروس کرونا. طرفداران نادشیکو عموماً مسن هستند و در هر بازی حدود ۱۵۰۰ نفر به ورزشگاه می‌آیند. اکثر بازی‌های این لیگ در زمانی برگزار می‌شوند که کودکان در مدارس هستند اما اوکاجیما می‌خواهد زنان و دختران برای تماشای بازی‌ها بیایند و زمان برگزاری دیدارها هم وقتی باشد که خانواده‌ها بتوانند تماشا کنند. او می‌خواهد افراد بتوانند بیرون ورزشگاه میوه و سبزی یا صنایع دستی بفروشند، یا حتی پزشکان بیایند و زنان را معاینه کنند. هدف او این است که در سال اول، میانگین ۵۰۰۰ نفر در هر بازی ثبت شود.

مهم‌ترین نکته برای بقای لیگ این است که اسپانسر پیدا شود. اوکاجیما امیدوار است که موفقیت لیگ فوتبال زنان آمریکا را تکرار کند و بتواند با شرکت‌های بزرگی قرارداد امضا کند. او گفته که در حال حاضر یک اسپانسر پیدا شده است و امیدوار است که شرکت‌های دیگری هم در راه باشند: «اسپانسرهای شرکتی عموماً علاقه‌ای به سرمایه‌گذاری روی فوتبال زنان ندارند. ما باید این را تغییر دهیم و نشان دهیم که فوتبال زنان می‌تواند برای آنها ارزش خلق کند.»

منبع: AP

گزارش

مشخص شد که او باید با فلج بودن کنار بیاید.

او می‌گوید: «پس از مصدومیت‌م، کار خاصی نداشتم که انجام بدهم جز اینکه تلویزیون تماشا کنم و از پنجره به بیرون خیره شوم. پس از مدتی، باید به این فکر می‌کردم که مرحله بعدی در زندگی‌ام چیست.» برای استانتبرگ، مرحله بعدی رفتن به سراغ بازی‌های ویدیویی بود. او اول بازی‌هایی که اندرو، برادرش روی ایکس‌باکس انجام می‌داد را تماشا می‌کرد. حوالی سال ۲۰۰۸ بود که اندرو در هنگام جست‌وجو در اینترنت، متوجه شد دستگاهی هست که راکی می‌تواند با کمک آن با دهانش بازی کند. این دستگاه در طول این سال‌ها تکامل بسیاری یافته و حالا استانتبرگ می‌تواند به راحتی با آن بازی کند. او می‌گوید: «فکر نمی‌کنم بتوانند آن را از این‌که هست بهتر بسازند.»

چهار سال پیش، استانتبرگ شروع به استریم کردن

استانتبرگ ۱۴ سال

است که از گردن به

پایین فلج است. او

نمی‌تواند مانند دیگر

بازیکنان از کنترلر

استفاده کند. در عوض

از کواداستیک بهره

می‌گیرد که با دهان

کنترل می‌شود

بازی‌هایش در توییچ کرد و مخاطبان بسیاری را جذب کرد. آنها دوست داشتند ببینند که او چگونه بازی می‌کند. او لقب «راکی بی‌دست» را برای خودش انتخاب کرد و با همین اسم مشهور شد.

او در توییچ ۶۷۹۰۰ فالوئر دارد و تعداد فالوئرهایش در یوتیوب ۵۴۷۰۰، در اینستاگرام ۱۱۸۰۰ و در توییتر ۴۵۹۹ نفر است. استانتبرگ ویدیوهای زیادی از نحوه بازی کردن خود به اشتراک می‌گذارد. بازی محبوب او Call of Duty: Modern Warfare است اما او ویدیوهای بامزه هم به اشتراک می‌گذارد. ماه گذشته بود که او ویدیویی منتشر کرد که در آن روی ویلچر لباس قرمز، سفید و آبی پوشیده و کمربند قهرمانی را هم بسته بود و خود را شبیه راکی کرده بود. او در ویدیویی دیگر لباس

در تابستان امسال بود که راکی استانتبرگ وارد مسابقات «فکر می‌کنی می‌توانی استریم کنی؟» شد. این مسابقات برای استعدادیابی عاشقان بازی‌های ویدیویی است و هدفش این است که افراد مستعد در عرصه بازی‌های ویدیویی، بتوانند مجالی برای نمایش خود داشته باشند.

استانتبرگ ۳۳ ساله نمی‌دانست چه عملکردی خواهد داشت، ولی خبر داشت که قرار است با چند بازیکن با استعداد و باتجربه رقابت کند. او البته در نهایت فاتح آن رقابت‌ها شد. امتیازی که به افراد داده می‌شود بر اساس مهارت و عملکرد کلی و سبک بازی و شخصیت آنها است.

عملکرد استانتبرگ باعث شد که داوران و طرفداران تحت تأثیر قرار بگیرند اما نکته اصلی آن بود که استانتبرگ ۱۴ سال است که از گردن به پایین فلج است. او نمی‌توانست مانند دیگر بازیکنان از کنترلر استفاده کند. او از کواداستیک بهره گرفت، که با دهان کنترل می‌شود.

پیروزی او در مسابقات «فکر می‌کنی می‌توانی استریم کنی؟» نه تنها باعث شد او جایزه مالی را از آن خود کند، بلکه به او این امکان را داد که با «لومینوسیتی گیمینگ» قرارداد امضا کند و اولین فرد دچار فلج دست و پا باشد که با یک سازمان حرفه‌ای بازی‌های ویدیویی قرارداد می‌بندد.

آدرین مونتگومری، مدیر ارشد انتوزیاست گیمینگ، که مالک لومینوسیتی گیمینگ و چند شرکت دیگر هم هست گفت: «صرف‌نظر از هر چیز دیگری، او بازیکنی با کیفیت بالا است. او واقعاً خوب است و البته، این ماجرای الهام‌بخش را هم دارد. به نظرم او مسیر جدیدی را گشوده است و فکر می‌کنم الهام‌بخش افراد دیگر خواهد شد تا آنها هم گیمر شوند.»

استانتبرگ در کودکی عاشق بازی‌های ویدیویی بود اما در سال‌های نوجوانی بیشتر به مدرسه، ورزش، کار و فعالیت‌های دیگر می‌پرداخت. او پس از فارغ‌التحصیلی از دبیرستان، یک کار تمام‌وقت در نزدیکی شهر دنوریت که زادگاهش بود گرفت. کمی بعد از آن بود که زندگی او برای همیشه تغییر کرد. او ۱۹ سال داشت که اتفاقی دهشتناک برایش روی داد. او با دوستانش کشتی می‌گرفت که ناگهان روی گردن فرود آمد. او را به بیمارستان منتقل کردند و مشخص شد که مهره سوم گردنش شکسته است. او می‌گوید: «در ابتدا امید بسیاری داشتم و وقتی که ورمش فروکش کرد، حالم کمی بهتر شد.» استانتبرگ در هفته‌ها و ماه‌های پیش رو تحت فیزیوتراپی قرار گرفت اما در نهایت

منبع: فوربز